

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Consultationes Theologicæ Et Spirituales Christiani verè fidelis & verè devoti ...

... De Excellentissimæ Sanctissimæ Virginis Mariæ Matris Dei

Louis François <d'Argentan>

Augustæ Vindel. ; Dilingæ, 1726

VD18 80217915

§. 2. Sanctissima Virgo ipsamet declarat magnitudinem amoris sui in
sacris Canticis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45581

ipsius manibus, quæ velut propriam vitam suam adamabant ipsam, ipsique lacrymantibus oculis dicebant: Mater nostra, miserere nostri, neque relinque nos orphanas: postula à DEO, ut permittat nos: frui adhuc paulisper presentia tuâ: Chacillimæ sorores meæ, respondebat illis, nolite tenere me; Ego dissolvor, & illuc vado, quod jam dudum mea me trahebant desideria. Amor sacer, qui affecerat ipsam tantis, tamque diuturnis languoribus, eripuit illam è terris, quasi in flore juventutis ipsius.

Ago gratias DEO, quod hujus me fecerit spectatorem Exempli, ex quo jam sapius hauli profectum; & ut meam confundam ignaviam, meosque exstimulam languores, servo adhuc aliquas ip-

sius Epistolas pro devotione meâ. Fateor vehementiam amoris in magnâ hâc animâ fuisse mirabilem. Nihilominus quid erant hæc omnia, nisi glacies & frigora, in comparationem adducta cum ardoribus ignis hujus sacri, & amoris supernaturalis, qui principabatur velut amorum omnium Rex in corde Matris admirabilis, Virginis Sanctissimæ? siquidem cum rationabiliter dubitari non possit, quin Chacillimus ipsius Filius majoribus compleverit ipsam favoribus, quàm omnes fideles suos famulos ac famulas, certum igitur erit, quod dicit S. Bonaventura: *Beatam Virginem plus amare, quàm ceteros sanctos simul.* Quis dicere potest, quousque hic se amor extendat.

§. II.

Sanctissima Virgo ipsamet declarat magnitudinem amoris sui in sacris Canticis.

Audi, quâ ratione ipsamet loquatur tibi in sacro Epithalamio: *In lectulo meo per noctes quaesivi, quem diligit anima mea.* Totas noctes quaesivi dilectum meum in lecto meo, frustra quaesivi ipsum hic; & quia non inveni illum, surrexi, & quaesivi ipsum per totam civitatem; non est platea nec vicus, ubi non quaesiverim dilectum meum; quaesivi ubique, & nullibi inveni ipsam. Vigiles, qui custodiebant civitatem, invenerunt

me: Num, quem diligit anima mea, vidistis? sed cum paululum pertransissem eos, inveni tandem dilectum cordis mei, & gavisâ est anima mea.

An videtis ipsius sollicitudinem! non desinit ipsum quaerere, nil sibi concedit quietis, quoad inveniat ipsum: An aspicitis ipsius labores, quibus oneratur ab amore suo? deserit quietem & solitudinem suam, se vix dat de nocte, totam percurrit civitatem, exponit omnis gene-

Sanctissima Virgo exprimit magnitudinem sui amoris in sacris Canticis.

S. Bonaventura in spec. Virg. cap. 6.

generis sese periculis, quæ ne quidem attendit, nec æstimat. An tandem intuemini, quod abripiatur ab amore suo? *Invenierunt me confodes, & percusserunt, & vulneraverunt me*: Ex eo malè accipitur, verberatur, vulneratur, expollatur; & absque eo, quod conqueratur, absque eo, quod retardari se sinat, absque eo, quod quidquam curet, pergit ultra, nec cessat exponere se omnibus, quoad inveniat illum, quem amat. An videre sit amorem ferriorem, ædentiorem, generosiorum?

Sed verba hæc, dicebam interpellando ipsum, non sunt Sanctissimæ Virginis, omnia enim sunt è tacto Epithalamio; & constat sacrum hoc carmen concinnatum esse à Salomone, qui pluribus sæculis vixit ante Sanctissimam Virginem. Dicere, quod sapientissimus hominum in principio vitæ suæ (quique circa illius finem factus est hominum stolidissimus) habuerit intentionem loquendi in personam Sanctissimæ Virginis; quodque in mirabili hoc Opere, quod Propheticum est, scripserit eadem verba, quæ servire debebant ad exprimendos veros affectus ac sensa hujus Amatricis, nihil habet verisimilitudinis. Ultra hoc enim, quod in toto hoc Carmine, nihil appareat, quod designet ipsam in particulari, communior Doctorem & Interpretum opinio est, quod descripserit hic

Princeps castos suos amores erga filiam Pharaonis, quam ab initio regni sui desponsaverat sibi, quando adhuc erat plenus sapientiâ, & ita dilectus à DEO, ut nuncupari ipsum fecerit per Prophetam Nathan dilectum DEI: *Vocavit nomen eius, amabilis Domino*; & totum exploratum fuit orbi, quod DEUS honoraverit ipsum specioso hoc nomine, unde major ipsi accrevit gloria, quam ex toto ipsius imperio.

Verum est, fatebatur mihi, plures ita sentire, sicut affirmas, quod nempe Salomon aliam intentionem non habuerit, componendo hoc Carmen, quam exprimendi amorem, quo ferebatur erga conjugum suarum charissimam. Sed multi alij opinantur, ipsum intentionem habuisse longè nobiliorum, & potius locutum fuisse velut Prophetam inspiratum à DEO, quam velut Amantem, impulsam à passione quadam humanâ: aliàs Ecclesia nunquam accensuisset hoc Carmen Scripturis Sanctis, si nihil, nisi aliquid naturale fuisset complexum: Et quando verum esset (quod aliqui crediderunt) ipsum composuisse hunc librum circa vitæ suæ finem, quando jam totus depravatus erat ab amore mulierum, hæcque loqui velut hominem sanam mente exutum, totumque passione amoris cæci inebriatum; saltem dubitari non potest, quin Spiritus Sanctus, qui sapiens

Ecclesia
Canticum
Canticorum
annumerat
libris
sacris, &
censet illud
esse
Propheticum.

enuntiat veritates omninò divinas ex ore sceleratissimorum, sicut ex ore falsi Prophetæ Balaam in libro Numerorum, & Caiphæ in Evangelio, dictaverit ipsi omnia verba, ex quibus constat admirabile hoc Carmen, & absconderit sub ijs sensum profus spirituales, totumque divinum.

Ita credimus, Ecclesiam esse hanc sponsam dilectam, de qua fit mentio in hoc Carmine, quòdque JESUS Christus, qui factum conubium contraxit cum illa, non solum secundum Spiritum, sed etiam secundum Corpus, verus sit Sponsus, qui loquitur ipsi: Et quia Ecclesia est Congregatio Fidelium, omnes, qui horum numero aggregantur, magnà cum suà consolatione dicere possunt, se sponas esse, quibus JESUS Christus exhibeat & ostendat tam affectuosum ac tenerum amorem: Et sanctus Bernardus Sermone decimo tertio super Cantica dicit, quòd licet nulla anima particularis, velut particularis presumere debeat, se veram esse sponsam divini hujus Carminis, nihilominus attribuere sibi possit maximum hunc honorem, velut pars sanctæ Ecclesiæ, quæ est verè hæc Sponsa. Et ex hoc ita conclusi.

S. Bernardus ser. 13.

Canticum extendit se ab Ecclesiâ universali usque ad bonas ani-

Cùm veram sit, quòd sancta Ecclesia sit dilecta JESU Christi sponsa, ipsi loquens in sacro Epithalamio, quòdque omnes etiam animæ, quæ velut partes hanc con-

stituunt Ecclesiam, ipsi loqui possint, sicut ipsam totam cujus sunt partes, certissimum igitur est, quòd Sanctissima Virgo, quæ præcipua & nobilissima est omnium animarum Ecclesiam componentium, quæ sola majoris est excellentiæ, magisque adamata à DEO, pluribusque locupletata gratijs, quàm tota Ecclesia simul, verè sit dilecta hæc sponsa, hæc columba, hæc unica, hæc singularis & incomparabilis, ad quam spectatim totum hoc sacrum Canticum. Et hinc expositores triplicem sensum omnibus illius verbis attribuere solent. Unum, qui concernit Ecclesiam in universali; alterum, qui concernit quamlibet animam in particulari; & tertium, qui præcipuus viderur, concernens personam Sanctissimæ Virginis.

Hæc dicta sint ad tollendas omnes difficultates, quæ tibi occurrere poterunt, quando vides à sanctâ Ecclesiâ attribui Verba sacri Cantici Sanctissimæ Virgini, in omnibus ipsius tum Panegyribus, tum Solemnitatibus, utque credas firmissimè, hæc verè ad ipsam pertinere. Hoc posito, audi ergo & cogita, esse ipsammet, quæ loquitur tibi ad exprimendum admirabiles excessus amoris sui, erga dilectum suum JESUM Christum, quando memorata sacri Cantici ad te dirigit verba: *In lectulo meo quasiivi, quem diligit anima mea.* Vide ipsius sollicitudinem, ipsius

masie particulari & præcipue ad Sanctissimam Virgine nom.

Sollicitudo sanctissimæ Virginis, ad inventiendum

ardorem, ipsius robur, & excessus, quo abripitur, ut currat sine intermissione post ipsum, abs eo, quod discernat tempus diei vel noctis; abs eo, quod distinguat inter loca, sive in Civitate, sive in domo, sive in vicis, sive in plateis; abs eo, quod metuat aliquod periculum vel verberum, vel vulnere, vel exspoliationis; abs eo, quod ulli pareat labori; abs eo, quod fatigetur, vel quiescat, quoad ipsum inveniat.

Sanctus Bernardus admirans fortitudinem ac pulchritudinem hujus amoris, velut extra se abreptus exclamant: *O amor praeceps, vehementer & flagrans!* Amor quia non pateris cogitati aliud, nisi id, quod amas, qui contemnis caetera omnia, contentus te solo; qui omnem confundis ordinem, nullam observas consuetudinem, nec regulam, nec moderationem; qui non curas, quid tibi sit commodum vel incommodum, quid sit contra rationem, vel contra pudorem; qui non sequens aliquod consilium nec monitum, sed transgredieris haec omnia, & triumphas in semetipso, & omnia constringis captivitate: Omnia quae dicuntur, omnia quae fiunt, & omnia, quae cogitantur, non demonstrant, nisi te solum; tu es in omnibus, tu es omnia, & caetera tibi sunt nihil; hac ratione occupas animum, cor, linguam, Quid cogitas, dum interrogas vigiles tibi obvios, qui

Et. Isaac Consultat, Tom. III,

percellere deberent te tremore: *Num quem diligit anima mea, vidisti? Quis est ille, & quae es tu? Hem an credis illos nosse, de quo loquaris? Cur non nominas ipsum? & cur saltem non dicis: Ipse est Dilectus meus, est totus amor meus, non possum aliter nominare te ipsum.*

Oporteret citare totum sacrum Canticum, & illius ponderare omnia verba eadem animi fortitudine, illoque divini amoris ardore, quo replebatur cor tot Sanctorum Patrum, qui nunquam facundiores videntur, quam quando exponunt pulchros aliquos textus e Canticis Canticorum, illisque applicant Sanctissimae Virgini, ad exaggerandum ipsius amorem; oporteret insuper haec super re integros concinnare libros, tomos ac volumina; oporteret quoque post omnia dicere, quod magnus quidam servus Dei dicebat de Evangelistarum Aquila, quod nihil dixerit de Deo: Intelligebat autem, quod nihil dixerit aequale vel dignum eo, quod dicendum de ipso erat: Idem inquam dici deberet, quod omnes libri nihil dixerint de Sanctissimae Virgine, respondens illi, quod mereretur.

Sed nonne semper fovendus nobis esset in animo sacer quidam textus e Canticis, & applicandus Sanctissimae Virgini, ut interior loqui cum ipsa nobis liceret de mysterijs amoris ipsius? Ipsa nos de-

Zzzz

du,

Bonum exercitium colloquio interni cum Sanctissima Virgine.

as in p... culori, & r... cipue... d Sanctissimam Virgi...

UTAS Christiana dilectum

Bernardus serm. 19. in Clara

Solicitando sanctissimae Virgine, ad invocandum

duceret, nosque adjuvaret ad locupletandum nos incessanter pretioso Sancti amoris thesauro, eod quod comparare hic possit cum augmentatione continuâ, quæ limites non patitur. Hos ipse hic ponere volebat discursui suo, siquidem paupis per fatigatus vide-

batur mihi: Sed interrogavi ipsum: Nonne tempus est, loquendi hic de amore acquisito Sanctissimæ Virginis? loquere igitur, respondit mihi; & ecce id, quod de illo dicere potuerim. Argumentum.

* * *

ARGUMENTUM.

Quanta fuerint Divitia amoris acquisiti vel infusi sanctissima Virginis.

ARTICULUS IV.

Amor infusus Sanctissimæ Virginis.

AMor acquisitus aliud non est, quam amor supernaturalis, qui confertur nobis gratuito à Spiritu Sancto. Sed quia ipsum augere possumus, si bene ipso utamur, vocatur amor acquisitus, ita ut ipse sit recompensatio præsens, quam Deus semper confert merito bonorum operum. Nunquam perficimus bonum aliquod opus, quod Deus non æqualiter solvat novo quodam gradu amoris, quem adjungit illi, quem jam habemus, qui que est stipendium laboris nostri; Et dicimus, quod sit amor acquisitus: nihilominus nunquam acquirere possumus primum gradum amoris Dei, sed acquirere bene possumus ipsius augmentationem. O extimulationem! ô Consolationem pro nobis? eod quod incessanter augere possumus pretiosum thesaurum Sancti amoris in animabus nostris!

Imò, incessanter, incessanter indies, singulis diei horis, & quasi singulis vitæ momentis; & quod felicitatis nostræ constituit fastigiû, est quod non solum magna opera nobis serviant ad illum augendum, sed etiam minima, modò sint bona; cum enim verum sit, ut ipsius Evangelii veritas nos docet, vitrum aquæ frigidæ datum pauperi in nomine ipsius suum habere meritum, suamque retributionem; hocque modicum aquæ frigidæ, augete ignem amoris divini in animâ, quodnam aliud opus bonum potest esse tam parvum, quod similiter non habeat meritum suum, suamque retributionem, quodque consequenter non contribuat semper aliquid ad augmentationem amoris Dei!

Posito hoc indubitato principio, quis effari nobis posset ac declarare magnitudinem amoris acquisiti

Magnam
solerium
peo animi
bus bone
voluntatis
March. 10.
v. 41.